Dedemin
Monitörü
BAHAR KAYA
GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYıNLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Sallanıyor her şey. Müthiş bir çalkantı. Ruh halim değil bu kez, içinde bulunduğum bot çalkalanıyor. Kalp atışlarıma hakim olamıyorum. Aklımdan binlerce endişeli düşünce geçiyordu az önce. Hepsi aniden yok oldu. Nereye gittiler? Tekrar açılmak üzere kapanıp rafa kaldırılan diğer çözümsüz sorunlarımın yanına kaçmış olmalılar. Tek bi korkuya kapıldım aniden. Hepimizin, tüm insanların doğar doğmaz sahip olduğu, ölene dek yakasını bırakmayacak olan korkuya; hayatta kalmayı başarabilecek miyim? Sallanıyor. Sallanıyoruz. Koca dalga. Sen nelere kadirsin deniz! Kimleri al aşağı ettin şimdiye dek. Kimlere huzur, kimlere mezar oldun? Sana bakıp rahatlayan kafası dolmuş insanlar var, biliyorum. Senin uçsuz bucaksızlığında özgürlüğü görenler var. Sen değil misin Musa'yı (as) en korumasız bebek haliyle koruyup selamete erdiren? Sen değil misin yine yıllar sonra O'nun asasıyla ikiye ayrılıp ardındaki Firavun ve ordusunu içine gömen? Sensin tabii ya! Musa (as) ve onun önderliğine tutunmuş yaşlısı genci, kadını erkeğiyle günlerce susuzluktan, açlıktan, yorgunluktan bitap bedenleriyle onlarca insan akıllarına nasıl mukayyet olabildi o gün ve o güne gelene dek? Korkmadılar mı? Geri dönsek düzelmez mi her şey diye geçmedi mi içlerinden bir kez bile? Önlerinde senin korkunç haşmetin vardı deniz. Arkalarındaysa onları inançları için yerlerinden yuvalarından eden Firavun ve ordusu...Kaçacak neresi var? Kaçacak dermanı var mıydı dizlerinin? Sığınacak yer kaldı mı başka? Yerin altına mı girmeli yoksa? Sığınacak tek yer biliyorlardı ve O'na sığındılar. O ki sabredenlerle beraberdir. Allah'ın yardımının yakın olduğunu iliklerine kadar hissetmiş olmalılardı ki denizin ikiye ayrıldığına şahit oldular. Korktukları, aşılamaz gördükleri deniz onlara sığınak olmuştu. Sığınak olmakla kalmayıp kendilerinin canına kıymaya and içmiş düşmanlarının sonunu getirmeye vesile olan da denizdi yine. Boğdu onları peşlerinden koşarken. Onlar da korkmuş mudur? Nasıl da çırpınmışlardır denizde boğulmamak için. Peki selamete erenler gülmüş müdür boğulanların ardından, "oh olsun size" demişler midir? Zannetmiyorum...Erdemli insana yakışır mı hiç? Hayatın tek cevabı bu. Shakespeare'in tabiriyle 'olmak ya da olmamak'. Erdemli olmak ya da olmamak. Tarih tekerrürden ibaret dedikleri bu olsa gerek. Peki ben hangi taraftayım? Bilebilir mi insan bunu yaşarken? Bilmek için ölmeyi bekleyemem herhalde. Kalbime bakarsam, sakin dingin bir zihinle, kendimi yargılamadan ve sıkıştırmadan bulurum cevabı sanırım. Dalgalanan denizi, sallanan botu ve inişli çıkışlı ruh halimi bir kenara bırakmalıyım önce. Kaldı ki hiçbir şeyden emin değilim artık. Her şey muallak. Düşüncelerim de öyle. Ama vicdanım eskiden olduğu gibi aynı, biliyorum. Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir klişesini

insanlar diline dolaya dursun, değişmeyen tek şey vicdanın sesidir, bence. Vicdanım, doğruyu fısıldıyor daima bana. Sesini duyamayacak hale gelmem umarım. Bana kalmış sesini kısmak veya ona kulak vermek. Bu benim özgür iradem. Her şeyimi kaybetsem dahi elimden alınamayacak en kıymetli hazinem. Off, sırılsıklam oldum. Bu botun neresinden tutsam ellerim kayıyor. Burada dengede durmak mümkün değil. Hayatta dengede durmak mümkün mü sanki? Şimdilik öyle görünmüyor. Geçen sene dedem vefat ederken yanındaydım. Dedem kadar sağlam iradeli birini daha şimdiye dek gördüğümü sanmam. Onu da bu sağlam iradesi, sözünün arkasında duruşu 74 yaşında parmaklıklar ardına gönderdi gerçi. Hapishanede bir doktora 300'den fazla hasla düştüğü için dedeme sıra gelene kadar hastalıkları onu elegeçirmişti çoktan. Bir kontrole gitmiş ama ilaçlarını temin edemediği için iyice ağırlaşıp bir gece yarısı acile kaldırılmıştı. Kendine gelse acılı haliyle alıp götürücekler diye hop oturup hop kalkıyordu biçare annem. İyileşsin diye dua etsek mi daha iyi iyileşmese mi daha iyi bilemedik. Canımın bir parçası dedeciğimi iki gün içinde hep hayal ettiği yere uğurladık. "Ölünce uyanır insan" derdi. Bu dünya kabusu bitti onun için ve gerçek üstü bir gerçekliğe uyandı belki de. Dedemin son anında kalp atışlarını takip eden monitörde gördüm hayatın dengesinin ne olduğunu. Bir iniyor bir çıkıyor, asla sabit durmuyordu. O an anladım. Hayat bir iyiye bir kötüye doğru kayıyordu mutlaka. Dengesi buydu. Dengesizlik hali onun dengesiydi. Bir iyilik halindeyseniz o iyiliği elde tutmak için dört kolla mücadele etmek anlamsızdı. Sadece iyi halinize şükretmek dingiliğe eriştirebilirdi. Güzel şeylerin olduğunu ve olacağını bilmek tek bir şeye işaret etse tüm oklar şükür hissini gösterirdi. İyilik daima sabit kalsa, kıymeti anlaşılmaz, tekrar aynı doygunlukta bir şükür hissiyle coşmak mümkün olmazdı. Bir kötülük hali gelip sizi bulacak, belliydi. Korkulacak bir şey değildi bu fakat. Kötülüğe uğramanın tek iyi yanı ümit hissinin insanda uyandırdığı o ince derinliğin dehlizlerine dalmaktan ibaretti. Ben şu an bu botun içerisinde eskiden haberlerde gördüğümde tüylerimi diken diken eden insan kaçakçılarına canımı emanet etmiş güvenli bir sahile ulaşana dek çırpınırken ümidin en zirve halini tadıyordum. Bir ümittir yaşamak da diyebilirsiniz, insanı yaşatan bir ümittir de. Bir boğulup bir nefes aldıkça hayatın kıymetini idrak ettikçe yaşama dair ümitlerimin en canlı halini yaşadım. Bana ümidin resmini çiz deseler dedemin monitörünü çizmek için kolları sıvardım o an. Monitördeki inip çıkan çizgiler ne zaman ki dengeli bir düzlem halinde uzanıp gitti o zaman dedemi kaybettiğimi anladım. Ben de şimdi batan botun kenarında bir iniyor bir çıkıyordum. Korkum yerini ümide bıraktı. Bundan daha kötüsü olamazdı çünkü.

Ümidin doğması için dibe vurmak şarttı. En kötü hali yaşayıp aklıma mukayet olabiliyorsam eğer bundan sonrası iyiliğe doğru tırmanış olmalıydı. Düz bir çizgi ölümü işaret ediyorsa ve yaşamak stabil olamazdı, bir iniş varsa bir çıkış muhakkaktı. Yaşdıklarımın özeti olan hayat mönitörüm ne zaman ki bir batırıp bir çıkardı beni o zaman yaşadığımı idrak ettim tekrar. Bu hayat bana bahşedilmiş en ulvi hazineydi. Anahtarı bendeydi. Her anahtarın kendine özgü iniş çıkışlı hatları olduğu gibi benim hayatım da benim anahtarımı şekillendiriyor, aşmam gereken durumlardan beni geçirip açmam gereken yerlere beni hazırlıyordu. Ahh bu dengesizliğin içinde bu batışları, bu düşüşleri, sürünmeleri, dibe vuruşları bile sevmez mi insan öyleyse? Bir amaç uğruna, kendi sırlarını açığa çıkaran bu zorlukları da bedende bir yara izini sahiplendiği, "yaram" dediği, hikayesini bir kahramanlık hikayesi anlatırcasına her defasında tekrar ettiği, ona anlamlar yüklediği gibi sahiplenmez mi? Biliyorum sahil çok yakın, bata çıka bu dalgalı denizde, suyunu hiç bilmediğim bu denizin orta yerinde içimdeki koca ümit deryasıyla yüzüyorum. Annem arkamda kaldı, babam desen parmaklıklar ardında. Kardeşlerim annemin eteklerine tutunmuş olmalılar. Bense biliyorum ki herkes kendi kilidini aşacak anahtarın çizgilerini oluşturma mücadelesi veriyor. Pes edip kendimi bu azgın denizin içinde sonsuz bir boşluğa bırakmak da azmedip hayata tutunmak da benim elimde. Dedim ya bu benim özgür iradem. Kabiliyetlerimin ortaya çıkışını görmek, özbenliğimi gerçekleştirmeye çalışmak, ne olursa olsun kendim olarak kalabilmek, kutsal bildiğim değerlere değer katmak istiyorum. Nefes nefese de olsa selamet sahiline atıyorum kendimi. Bundan sonrası zaman alacak da olsa güzellik getirecek biliyorum.